

VALÓSÁG

A Kádár korszak első felében a magyar társadalomtudományi értelmiség kétféle módon befolyásolhatta az oktatáspolitika alakulását. Az első az iskola társadalmi hatásait feltáró szociológiai munkálkodás, a másik pedig az iskolarendszer szakértői vizsgálata. Az első magatartásmódot jellegzetesen képviseli Ferge Zsuzsa, a másodikat Kozma Tamás. Az alábbiakban velük készült interjúkat adunk közre.

Interjú Ferge Zsuzsával

Educatio: Ferge Zsuzsa a 60-as évektől kezdve foglalkozott iskolázottsági egyenlőtlenségekkel. Hogyan kezdődtek ezek a kutatások?

Ferge Zsuzsa: A rétegződés kutatásra való felkészülést a kora 60-as években kezdtük, és 62-ben volt maga az adatfelvétel. Ennek a felkészülésnek a kapcsán átnéztem annyi irodalmat a háború előtti, amennyi lehetséges volt. A 62-es rétegződési vizsgálatnak a fő mozgatója, ami engem motivált és amit sikerült elfogadtatni, az egyszerűen egy ideológiai kérdés volt, hogy igaz-e az az uralkodó ideológia, hogy a szocialista társadalomban van két osztály meg egy réteg (a munkásosztály, a szövetkezeti parasztság, meg az értelmiség), s hogy ezek között egyenlőség van. Ebbe a kérdéskörbe tartozott, hogy mennyire vált mássá az iskola a háború előttihez hasonlítva, mennyire lett a pozíció-átörökítés eszközéből a mobilitás eszköze.

Ezek a kutatások 62-ben voltak, de az elemzések nagyon sokáig eltartottak, az akkori technikák mellett, ha jól emlékszem, 69-ben jelent meg az a könyv, amit erről írtam, és amelyben elég nagy szerepe van az iskolának. Időközben annyi történt, hogy elég sokat sikerült az akkor nagyon fontos francia irodalomból és angol irodalomból is összeszedni. A 60-as évek központi kérdése Európa-szerte az volt, hogy a gyerekek esélyegyenlőtlenségei miért olyan óriásiak, amilyenek. Erről szólt Bourdieu, Bernstein, Thorstein Husén és mások munkássága. Mi végül is egy nagy nemzetközi áramlathoz kapcsolódtunk. Olyannyira, hogy Basil Bernstein még az iskolakutatások előtt sikerült meghívni Budapestre, amikor Pap Mari és Pléh Csaba kezdtek már érdeklődni a szociolingvisztiika iránt.

A kérdés az volt – Európa szerte – hogy a társadalmi mobilitáshoz kötődő vágyak megvalósíthatók-e? Kiderült hogy nem, és akkor kezdtük nézni, hogy miért. Természetesen nem én voltam Magyarországon az egyetlen, aki ezzel kezdett foglalkozni. A többiek, akikkel később összetalálkoztunk a 70-es években, a pedagógia világából jöttek. A legbővebb adatbázis valószínűleg a KSH-é volt, ami még a rétegződéskutatás kapcsán jött létre, de ugyanez az érdeklődés, vagy ha úgy tetszik, szemedély, hogy ezt a rossz iskolát meg kell változtatni, másoknál is megvolt. Néhányan összetalálkoztunk és elhatároztuk, hogy rendes iskolakutatást csinálunk. Akkor engem már elküldtek a KSH-ból, és a Szociológiai Intézetben voltam. Akik első körben összetalálkoztunk: Pataki Ferenc, Várhegyi György, Tánczos Gábor, Gázsó

Ferenc és én – mi először öten ültünk össze Várhegyi szobájában, a Fazekas-ban és ott kezdtük el kifőzni, hogy milyen fajta iskola kéne, 6 osztályos, 8 osztályos, 10 osztályos? Milyen fajta pedagógiával, milyen fajta tartalmakkal? Hogyan kéne megszüntetni az iskolának a hihetetlen tagoltságát, hogyan lehetne korai fejlesztést csinálni? És ebből keletkezett az, hogy jó, akkor csinálunk egy vizsgálatot, amely megmondja, hogy most hol tartunk. Ez lett a MTA Szociológiai Intézetének és a Fővárosi Pedagógiai Intézetnek a közös kutatása, amelynek empirikus alapját általános és középiskolákban, szakmunkásképzőkben végzett felmérések, tanulókkal és pedagógusokkal végzett kérdőívek és interjúk adták. Ehhez a vizsgálathoz csatlakoztak Háber Judit, Kravjánszki Róbert, Gábor László, Szalai Júlia, akik közül már csak kevesen vagyunk. Kravjánszki, Szalai, Gazsó, Pataki és én. A többiek – ki fiatalabb, ki idősebb korban – meghaltak. Tehát aki még tanúja volt ezeknek a vívódásoknak és vitáknak, aztán meg a munkáknak, azokat érdemes megkeresni, ők sokat tudnak hozzátenni ahhoz, hogy min vitáztunk, mit véltünk felfedezni. Fokozatosan – az időpontokra nem emlékszem – kapcsolatba kerültünk Csákó Mihályal és Liskó Ilonával, aikik a szakmunkásképzést vizsgálták, Andor Mihályal, aki azt hiszem akkor kezdett egészen új módon foglalkozni az iskolával, Halász Gáborral, akit akkor a decentralizálás folyamata érdekelte, ha jól emlékszem.

E: Mindez a hatvanas évek, miben különözőt ez a hetvenesektől?

F Zs: A rétegződéskutatás a hatvanas, az iskolakutatás a hetvenes évek terméke. Hogy mi volt a 60-as, 70-es évek között a különbség? Nekem úgy tűnt, hogy 65-től kezdve – talán még korábbtól – bizonyos értelemben volt egy folytonossága annak, hogy minden egy picit többet engedtek meg, egy picit minden szabadabb lett a világ, miközben a háttérben ott volt a húzd meg-ereszd meg politika. A 70-es évek elején volt egy nagy visszafogás és aztán megint az elengedés. Ma úgy látom, hogy mi azok között a korlátok között, amelyek szinte leküzdhetetlennek látszottak, úgy gondolkoztunk, mintha szabad lenne gondolkozni. A korlátok természetesen ott voltak, részben csendes fenyelgetésként (ez az érdektelenebb és kezelhetőbb ügy), részben a háttérben, kimondatlan, de pontosan tudott tabuként. Ez behatárolta, hogy meddig lehet elmeni a nyilvánosság számára szánt kutatásban, és hatással volt a stílusra, például hogy tompítva, vagy botrányként lehet-e elmondani a tényeket? Persze a falak arra valók voltak, hogy próbáljuk tágítani őket, de voltak. Így is rengeteg minden felszínen tudott hozni a kutatás az általános iskola, a gimnázium, a szakközépiskola, a szakmunkásképzés viszonyairól. Talán hihetetlen, de minden a rétegződést, minden az iskolakutatást a kutatók „találták ki”, egyik sem politikai megrendelésre készült. Ez szinte minden akkori kutatásra igaz. A kérdés az volt, hogy miről sikerül meggyőzni a vezetést.

E: A korabeli politikai élet, akár a miniszterium, akár a pártközpont mennyiben használta ezeket a kutatásokat?

F Zs: Azt hiszem, erre Pataki Ferenc illetékesebb lenne válaszolni, sokkal jobb a memóriája. Én ezekben a folyamatokban hol bizottsági tagként, hol anyagok tárrsszerzőjeként vettetem részt, de nem volt különösebb szerepem, és nagyon rossz a memóriám a tekintetben, hogy hogyan is hívták ezeket a bizottságokat és albizottságokat, és kinek az égisze alatt működtek. Azt tudom, hogy kiváló emberekkel találkoztam ekkortájt, Kiss Árpáddal, Mérei Ferencsel, Gáspár Lászlóval, Báthory Zoltánnal. Arra nem emlékszem, hogy milyen bizottsági anyagokat írtunk. Azt azonban tudom, hogy az a könyvem, amely 1974-ben jelent meg az iskolai tudás társadalmi meghatározottságáról, már benne volt a reformfolyamatban. Csak nem hivatalosan. Minthogy a legtöbbünk nem volt párttag – ha máskor nem, 56-ban kikerültünk a sodrásból – nem lehettünk túl bennfentesek. A mi akkori kutatásunk egyszerűen

arról szólt, hogy mi történik a gyerekekkel az ilyen-olyan amolyan iskolákban, és azt hiszem, ezt mi korrektül megcsináltuk. Ez a kutatás leginkább a megtűrt kategóriába (nem a tiltottba) tartozott, időnként igényt tartottak a tevékenységünkre, és azt hiszem, nagyon sok minden, amit írtunk, valahogy csak bekerült ezekbe a pedagógiai reform bizottságokba. Hogy aztán tovább mi történt velük, erről fogalmam sincs. Sok nem törtéhetett.

E: Mit gondol arról, hogy ma – nem egyszerűen tudomány-történeti értelemben, hanem a konkrétnak a felhasználhatósága szempontjából – melyek azok a művek, amelyek ennek a körül a műveiből leginkább élnek / élhetnének?

FZs: Azt hiszem, a könyveinket, válogatásainkat (például az Iskola szociológiai problémáit, vagy az én könyvemet) az oktatásban ma is használják. Az empirikus vizsgálataink sorsa kicsit bizonytalanabb. Leginkább a pedagógus vizsgálataink van eddig utóélete. Az Országos Közoktatási Intézet, tehát Halász Gáborék, és azon belül Nagy Mária megtalálták a korábbi felméréseket, tudnak ezekről az anyagokról, a legutóbbi pedagógus vizsgálatokban fel is használták ezeket összehasonlítási alapként. Alapnak jók ezek is, a többi kötet is, mert mindegyiket részletes, korrekt statisztikai adatok, módszertani leírás egészítik ki. Egészen érdekes lenne például a szakmunkásképzés utódintézményeiben tanulók és tanítók helyzetét, akár időmérlegét összevetni a harminc évvel ezelőttivel. Nagyon sok felhasználható anyag lenne, de a világ nem így működik. Meglepetés és örööm volt, amikor Nagy Mari megtalálta a pedagógus-adatokat és itt-ott összehasonlította az akkori és a mai pedagógus-helyzetet. De ma másképp működik a világ. Egyfelől nem biztos, hogy bárkinek megérné ilyen típusú történeti összehasonlításokat finanszírozni. Másfelől ma mások a kihívások, másképp kell felenni a kérdéseket, és nem tudom, mennyire érvényesek még a régi kérdések. Egyesek biztos igen, ha új formában is. Mi roppant nagy hangsúlyt fektettünk arra, hogy hogyan függnek össze a származás és a párhuzamos osztályokba rendeződés. Az akkori technika mellett sok körmöléssel arra jutottunk, hogy a formális egyenlőségre épülő egységes kötelező általános iskola mögött óriási differenciálódás zajlik iskolák között és iskolán belül is. Jelentős társadalmi differenciáltság lehetett helyileg két egymás mellett működő zenei és nem zenei általános között. Az iskolákon belül a párhuzamos osztályok voltak a társadalmi szelekció eszközei. Le tudtunk vonni olyan következtetést, hogy a kiegyensúlyozottan „vegyes” osztályokban jobban haladnak a rosszabb helyzetű gyerekek is, mint akkor, ha főként rossz helyzetű tanulók vannak együtt, viszont a jobbaknak nem árt némi vegyeség. Manapság ezeknek a kérdéseknek alig van politikai töltése. Akkoriban ezek mind politika-kritikaként jelentek meg, hiszen akkor a politika az egyenlőséget hirdette. Ma a politikát nem érdemes ezzel kritizálni, mert a politika célja az, hogy igen, szelektálódjanak a gyerekek, legyenek külön iskolákban. Ezért megengedi a közoktatáson belüli szelekciókat is, és a pénztől függőeket is. Azt senki nem mondja ki, hogy a köz- vagy magánpénen fenntartott kiváló iskolák léte egyben azt is jelenti, hogy a rossz helyzetű gyerekeknek még rosszabb lesz. De a következmény – természetesen ez.

Interjú Kozma Tamással

Educatio: Amikor a hetvenes években közel kerültél az akadémiai elnökségi bizottsághoz, akkor mit gondoltál arról, hogy mennyiben van realitása annak, hogy az akadémikusok önálló erőként megjelenjenek ebben az oktatásügyi reform folyamatban?

Kozma Tamás: Ez a 70-es évek végén volt. De kétségtelen, hogy volt egy időszak, amikor az MTA Pedagógiai Kutató Csoporthában dolgoztam, és amikor valamiféle szerepet én is játszottam. Pontosabban készítettünk egy anyagot, amit Horváth Márton, a kutatócsoport akkori igazgatója nevezített, és amely az oktatási rendszer kívánatos jövőjével foglalkozott. Többé-kevésbé aztán Az ezredforduló iskolája című – méltán vagy méltatlannak elnevezett – könyvünk lapjain csapódtak le ezek a gondolatok. Kereszttbe feküdtünk a sínén, úgy érzem, amelyen a vonat menni akart.

Az egész elnökségi közoktatási bizottság munkájában való részvételt leginkább ezzel lehet jellemzni. Mert akik részt vállaltak ebben a munkában, két célt követtek. Az egyik cél az volt, hogy nyomást akartak gyakorolni egy olyan szervezetre, amelynek nem voltak a beosztottai: ez pedig a Művelődési Minisztérium volt. Az akadémiai kutató csoport abban a sajátos helyzetben volt, hogy kívülről beszélhetett bele az oktatás ügyébe, nem a tárcán belülről. Másfelől az Akadémián belül érvényesíténi akartunk egy szolid reform szemléletét. Azért mondomb, hogy szolid, mert ez nem törte volna össze a kerítéseket – nem a diáklázadások ideje volt ez. Szolid modernizációs szemlélet volt, amit a náunk idősebb akadémikusok föl sem fogtak. Oda sem figyeltek rá, nemhogy érvényesítették volna. Ők abban éltek, hogy az ő dolguk tudományos tekintélyt adni a tantervfejlesztéshez. Nekünk, pedagógusoknak viszont az volt az érzésünk, hogy az akadémikusok tekintélye kell ahoz, hogy valamifajta áttörést érjünk el a tantervi fejlesztésekben.

Az akadémikusok disziplinárisan gondolkodtak (leszámítva a leszámítandókat, pl. Marx Györgyöt). A pedagógusok azonban ezen már túl voltak. Így aztán kompromisszum születhetett: azok a bizonyos „műveltségi területek”. De az akadémikusok változatlanul konzervatív szemléletet képviseltek, vagyis: konzervatívak voltak tartalmi kérdésekben és szervezeti kérdésekben is. Akkor kezdtük népszerűsíteni – átvéve a stafétabotot a korábbi népszerűsítőktől – azt a bizonyos „komprehenzív” vagy „közös” középiskolát, amiről az akadémikusok hallani sem akartak, sőt nem is tudták, hogy miiről van szó. Így aztán az ifjú titánok – a 70-es évek „ifjú titánjaira” kell gondolni, akik korántsem lobogtak úgy, mint akár a 80-asok vagy pláne a 90-esek – olyasmiről beszéltek, olyasminek akartak keretet teremteni, amit az akadémikusok nem akartak kitölteni. Nem gondolkodtak „közös középiskoláról”, ők igazából gimnáziumban gondolkodtak. Mi pedig egyfolytában nem gimnáziumról beszélünk, hanem közös középiskoláról, amelyből persze hiányzott a szakképzés. Szóban nem hiányzott, de a tartalmakban – ugye, az akadémiai tartalmakban – szó sem volt szakképzésről, csak az általános képzésnek a területeit rajzoltuk körül, úgy-ahogy. Ezért aztán a mi közreműködésünk, szerényen szólva, nem ért el a magas füleig, és akinek elérte a füléig, az sem értette meg, hogy mi miről beszélünk.

Educatio: Amit mondtál, az azt jelenti, hogy a ti tevékenységeteknek az Akadémián belüli támogatottsága sem volt 100%-os?

K T: Egyáltalán nem. Emlékszem egy beszélgetésre, annak idején, ez nem volt szorosan a közoktatási bizottsággal kapcsolatban, hanem sokkal inkább a pedagógiai kutatócsoport tevékenységével volt kapcsolatos – s azt hiszem, hogy már előszele volt a kutatócsoport felszámolásának. A kutatócsoportnak, amely kereste azokat a kitörési pontokat, elemeket, ahol a pedagógiai kutatócsoport újat tudna mondani, vagy más jellegűt, eltérőt, mint az

Oktatási Minisztérium. Emlékeim szerint, ezen a beszélgetésen a kutatócsoport vezetői voltak jelen, és talán a 70-es évek végén, a 80-as évek legelején történt. A beszélgetést Berend T. Iván elnökötől, aki egyébként az Ezredforduló mostani számában megírja, ahogy maga is most látja azt, amivel hozzájárult mindehhez a munkához. Akkor Berend T. Iván gondosan felsorolta a szerinte szükséges és lehetséges kitörési pontokat. Egy idő után, miután hallgattuk őt, több-kevesebb vehemenciával, – én a vehemensebbek közé tartoztam –, odaadtam neki azokat a munkákat, amelyeket éppen végeztünk. Az volt a benyomásom, hogy nem veszi észre, hogy mi ezt már csináljuk.

Ezzel csak azt akarom mondani, a fenntartónk részéről oly mértékben kis figyelmet keltettünk, hogy amikor aztán arról volt szó, hogy valamit le kell adni, akkor is racionalizálásban éltünk, és akkor is, amikor a kutatócsoportot az akadémia egy könnyed mozdulattal összevonta.

Educatio: Az Oktatási Minisztérium részéről milyen figyelmet kaptatok?

KT: Mi azt éltük meg abban a nem egészen tíz évben, amikor én a kutató csoportban dolgoztam, hogy a pedagógiai kutató csoport tételesen is – bár én ezt nem tudom dokumentálni, de elég egyértelműek voltak a ráutaló magatartások és az elszólások és a függöny mögötti beszélgetések – azért jött létre, hogy egy fajta közvetlen bejárás legyen a pártvezetésnek, vagy talán Aczélnek és körének, az oktatási minisztériumba anélkül, hogy végig kellene járni az egyébként a Kádár rendszerben gondosan tiszteletben tartott hivatali utat. Ebben a helyzetben egy törzskari szervezetként létesült a pedagógiai kutató csoport, kifejezetten azért, hogy a 72-es párthatározat után az Oktatási Minisztériumban folyó kvázi-reform tevékenységekbe, reform imitáló tevékenységekbe kívülről belebeszéljen. Nos, ezek a kívülről való belebeszélések, teljesen hatástanánnak látszottak éveken keresztül, és úgy éreztük, hogy fűrészport eszünk, és nem volt semmiféle visszhangunk. Egy időben azt a benyomást keltették, különösen a 70-es évek végétől, a minisztériumban készülődő fiatal pártkáderekben, hogy ott vannak szintek, ahova érdemes odafigyelni.

Ugye, ez kétfélét jelentett: egy fajta büszkeséget is, hogy végre, addig sikerült az alvó elefántot, dinoszauruszt piszkálni, ameddig észre vette hogy ott vagyunk, és az igéretet, hogy akkor talán X-ből, Y, Z-ből nagy ember lesz, de többek között épp belőlünk is, ha akarunk, másrészről azt a félelmet, hogy atya isten, akkor lenyelnek. Ezt a vonzás-taszítást többször is végigéltem, akkor a legélesebbben. Hosszú beszélgetések voltak, a pártközpontból a minisztériumba átkerült káderekkel, tehát Hanga Máriaval, később Török Imrével és másokkal, akik akkoriban közeledtek a minisztériumhoz. Benünket kerestek meg, akik szintén kívülről jöttek, de talán részletekben többet láttunk, hogy a mi segítségünkkel is kontrollálják azt, amit belülről hallanak. Ilyen formában tehát akkor jelentős figyelmet keltettünk és azt hiszem, ez is közrejátszott abban, hogy a kutató csapat úgy szűnt meg hogy meghosszabbították a létét és átkanalazták az Oktatáskutatóba.

Educatio: A kvázi-pluralista oktatáspolitikának egyéb szereplőihez való viszonyról kérdeznélek. Országos Pedagógiai Intézet?

KT: A Pedagógiai Kutató Csoport nem egész tíz éves történetének két szakasza volt, az egyiket Vajó Péter nevesítő, a másikat Horváth Márton. Én mindenkorban részt vettetem, de nem kezdtetől, mert Vajó Péter hívott ugyan az intézetbe, de nem a kezdet kezdetén, hanem kicsit később. Vajó is kívülről került az egész ügybe, a KISZ KB-ból és hozott magával egyrészt KISZ-kádereket, másrészt egy szemléletmódot, amely teljesen idegen volt attól, amit itt megszokott, mind az akadémia, mind a minisztérium, és amely elég fura módon találkozott Vajó Péter törekvéseivel. Nem is egészen pontosan értem – még ma sem értem – hogy Vajó hogy került oda? minden esetre ezek a törekvések frissnek, fiatalosnak tűnnek akkoriban, és abszolúte outsidereknek. Outsider volt, de nemcsak az oktatási ügyben,

hanem a fenntartók szemében is, az akadémián is, ami azt jelenti, hogy magában hordozta a bukást. Biztosan lehetett látni, hogy ez a kutató csoport nem fog tudni talpra állni. Nem is jött semmiféle neves kolléga. Az egy másik kérdés, hogy ennek a szakmának a mai névadói közül számosan ott kezdték a munkájukat Mihály Ottó, Mesterházi Zsuzsa, Forray Katalin, Halász Gábor, Ritoókné és még lehetne sorolni.

Ez volt az első szakasz, aminek a vége a fejreállás volt, azután jelent meg Horváth Márton. Ő saját korábbi pártkapcsolatai révén bizonyos akadémiai körökben is ismertebb volt. Ez azért jelentette a második szakaszt, mert akadémiailag pozícionáltabb volt, hiszen akadémiai doktorként került oda, és ez nagyon sokat számított. Abban a téren, amit ennek következtében kialakított magának, ő sokkal jobban mozgott, mint Vajó Péter. Ő gondosan ügyelt arra, hogy a hozzá hasonlóképpen pozícionált kollégáit odahozza az intézetbe, és ennek következtében az intézet kétségtelenül kapott egy fazont. Amellett Horváth Márton sokkal rutinosabb vezető volt. Tehát ez a tingli-tangli, ami kellemes volt, de hatástanlan, ez elég gyorsan megszűnt és fazont kapott az intézet. Egy másik kérdés, hogy ez a Horváth Márton politikai pályájának a margója volt. Általában az akadémia mindenki számára egy bizonyos menedékvárat jelentett. Horváth Márton ugyan nem futott be sem egy Friss István-karriert, sem egy Nyers Rezső-karriert, de egyfajta karriert kétségtelenül befutott. Ebből is adódott, hogy a pedagógiai kutató csoportot gyanakodva szemlélték a céhbeliek. A legvilágosabb kapcsolatunk az OPI-val volt, mert munkamegosztás volt. Mi a rendszerrel foglalkoztunk, – ezt mindenki elismerte, és elfogadta – ők pedig a tartalommal. Voltak ugyan átfedések, pl. hogy Nagy Józsefet Horváth Márton – az én javaslatomra – alkalmazta és Nagy érdeklődése tartalom-orientált volt, és kvázi ellen-tartalmat javasolt. Pl. teljesítményméréseket, amiknek egy darabig nem volt helyük, az OPI munkájában sem, és amit én nagyon szerettem volna. Nagyon csodáltam azt a technikát, és azt a teljesítményt, amit Báthory Zoltán és az IEA csináltak, de azt pl. nem sikerült behozni. Igaz, hogy Báthory és a körülötte lévő kollégák nem is akartak egyáltalán odakerülni. De egy hálót sikerült azért felépíteni, tehát volt egy átjárás, de csak ebben a korszerűsített OPI-ban, a hagyományosban nem.

A kutatócsoport nem kapott kormányzati feladatokat, tehát az igazgatástól távol lévén nem volt átjárása az igazgatás felé. Az OPI viszont éppen azért, mert a káder-állománya más volt, és az irányítási vonalban más volt az elhelyezkedése, a feladatokat hajtotta végre. A kérdés mégis azért nagyon helyes mert az akadémiai elnökség közoktatási bizottsága, amely most készül újra alakulni az akadémián, kifejezetten tartalom orientált volt. Ahhoz mi, a pedagógiai kutató csoport azért sem tudtunk igazán kapcsolódni, mert mi viszont nem voltunk azok. Holott akkor az akadémia azt várta volna tőlünk, hogy mi vagyunk az OPI meg-hosszabbított ága, és mi jobban tudjuk, kvázi az akadémián belül, hogy ott hogyan mennek a dolgok és mi ezt elmondjuk nekik. Az OPI általam ismert kvalitásos képviselői akkor azt a játéket próbálták játszani, hogy majd ők megmondják, hogy néz ki egy tantervi struktúra, és azt az akadémia töltse meg.

Az akadémikusok maguk nem foglalkoztak ezekkel a kérdésekkel. Inkább ifjú munkatársakat mozgósították, az ifjaknak pedig rézmálmaik voltak, amelyek később vagy megvalósultak, vagy elhanyatlottak. Tulajdonképpen a tartalomban a diszciplináris szemléletmódban hozták azt az integrációt, amit mi egyfolytában sugaltunk a szerkezetben. A Marx György által képviselt szemlélet is integratív szemlélet volt, de volt ugyanilyen nyelvészeti is. Ez példa volt arra, hogyan lehet integratívan szemlélni tantárgy-közi tevékenységeket, de ezt nem az akadémikusok csinálták, hanem az ő fiatal munkatársaiak, akiket ők vagy általános kutatásra állítottak rá, vagy nem törődtek velük. És ehhez mi hoztuk az iskolászerkezet integratív szemléletmódját.

Megvalósult itt egy munkamegosztás, de az már más kérdés, hogy ebben a munkamegosztásban a pedagógiai kutató nem azt csinálta, amit az akadémia várt volna tőle, következetékleppen itt az intézet fokozatosan a margóra sodródott.

Educatio: Egy következő szereplő a Tervhivatal volt – milyen kötődés volt vele?

K T: A tervhivatal jópofa helyzetben volt a 70-es években. Két olyan szervezetet ismertem meg, amelyikben az államigazgatás úgy folyt, amit akkor úgy képzeltettem, hogy korszerű államigazgatás, és egyik sem volt valóságos államigazgatási szervezet. Egyik a pártközpont volt, a másik a Tervhivatal.

A Tervhivatal azért volt jópofa, mert nagyon gondosan kijelölte a saját határvonalát, kompetenciáját és azt mondta, hogy innen kezdődik a tudomány, ezt már a tudomány mondja meg, majd mi hozzátestszük a magunkét. A tervhivatal számára mi voltunk a tudomány. Nem is annyira a pedagógiai kutatócsoport, hanem az a néhány ember, aki az akadémia ernalyője alatt talált menedéket az eső elől. Mi a tervhivatal számára szabadabbak és kezelhetőbbek voltunk, mint olyan kollégák, aikik idősebbek voltak, és a miniszterium irányította őket, vagy olyanok, mint az FPK, ahol viszont kifejezetten ellenzékiek voltak, tehát nem volt érdemes őket használni, főleg nem a közgazdászoknak, akik csinálni akarták a dolgokat.

A közgazdászok „csináljuk az országot egy kicsit jobban” – szellemisége jól klappolt ahhoz a marginális helyzethez, amiben mi voltunk. Ezért a Tervhivatallal való együttműködés néhányunknak, pl. Forrai Katalinnak, Nagy Józsefnak, Benedek Andrásnak, és nekem is, legalábbis kielégítően alakult. Ott mi igazán nagyon sokat tanultunk, és lehet hogy mondtunk is olyan dolgokat, amilyet addig előttünk senki.

Educatio: A rendszer nagy belső konfliktusaihoz való viszonyotok milyen volt?

K T: Tudni kell valamit, amit én is csak most tanultam meg. Minél távolabbi van egy tudományos műhely a konkrét intézőktől, mondjuk a társadalmi gyakorlattól, annál tisztábban tud képviselni tudományos elveket. Ezért aztán az egész piacosítás óta, a neoliberális óta mindenütt a világon, Magyarországon is biztosan, tudományos műhelyekben készült és nem az életben. Lehet az elveket képviselni, de amikor ki kell próbálni, akkor hirtelen fejreállnak, mert hogy az elvek nem arra valók, hogy kipróbáljuk őket, hanem arra, hogy irányító keretek legyenek, amelyek jegyében dolgozhatunk, amelyeket közelítünk, de sosem érjük el őket, mert akkor vége az egésznek.

Educatio: Kicsit másra gondoltam. Arra, hogy a 68-as gazdasági reformnak a 70-es évek elején megkezdődött a lefekezése. 50 nagyvállalat kiemelése, a gazdasági mechanizmus alól, és a többi. Ilyen értelemben hova tagozódott politikailag ez az intézmény? Hogy Biszkuékhoz állt-e közelebb vagy inkább Havasiékhoz?

K T: Számunkra a közgazdász vonalat hosszú időn keresztül Tímár János képviselte. Tehát e tekintetben is elefántcsonttoronyban voltunk. Amit érzékelünk, az is inkább csak a PKCS második szakaszában volt érzelhető, ez pedig az volt, hogy ún. szabadon lebegő értelmi-ségek is megjelentek, a PKCS környezetében, és kezdték a PKCS arculatát felvenni. Kezdték felfedezni ezt a helyet. Volt azonban, valami, amit nem említettünk, ami még fontos. Mi amellett foglaltunk állást, hogy meg kell tartani a 12 évfolyamos iskolázást és másképpen kell szervezni. E tekintetben nagyon konzervatívak voltunk. De volt egy dolog, amit még ott fedeztünk fel, és ez a területfejlesztés ügye. Megismerkedtünk olyan emberekkel, akik szintén ez irányban munkálkodtak, a későbbi regionális kutató központtal az Enyedi-féle osztályal, a Földrajz tudományi Intézetben. A szociológiának a beemelése az oktatáskutatásba is a PKCS-val kezdődött. Ez annak idején sokat számított a pedagógus szakmában, de én nem mondanám hogy ennek nagy politikai összefüggései lettek volna.

Educatio: Úgy érzed-e hogy abba az irányba ment a világ a makro-tendenciák szintjén, mint ahogy gondoltátok?

K T: Nekem 1989/90 személyes okokból is egy óriási törésvonal volt, és nagyon boldog vagyok, hogy a másik partra kerültem. Mindaz, ami a 90-es években történt, jó és rossz dolog, óriási személyes élmény volt. Amit a 70-es években írtam vagy csináltam, az Ezredforduló iskoláját – az kétségebesés volt. Legalábbis nekem kétségebejtő volt, hogy olyanokat írtam. Megálmودtunk egy világot, és hogy a világ merrefelé megy de a világ nem arra ment. 89–90-ben még talán idejében jött a változás ahhoz, hogy az operációból felkelve egy normális világ folyamataiba beilleszkedni képes ország legyen Magyarországból. Illetve jöjjön egy új generáció amelyik már ebben élhet. Persze vannak dolgok, amelyeket jól eltrafáltunk. Pl. a településhálózat mozgásirányát, fejlődési irányát jól eltaláltuk.

Az hogy az önkormányzatok és a helyi kezdeményezések határozzák meg ezt az egyébként nagyon zárt társadalmat, világos felismerés volt. Azután a 80-as évek elején megjósoltuk, hogy a 90-es évek elején lesz egy felsőoktatási boom. Ez nagyon jó előrejelzés volt. Látványos volt az is ahogy a középiskolák átalakultak. Nem egészen úgy ahogy mi elképzeltük, de ezt kétségtelenül, publikáltam is az Iskola és település c. kötet végén Ezt senki nem tűzte a zászlajára, de az iskolák megvalósították, alulról jövő mozgás volt. Amit az ezredforduló iskolájában barkácsoltunk, az kétségebesés volt. Jól lehet látni, milyen módon akartunk egyszerre lojálisak lenni és felhívni magunkra a figyelmet, hogy milyen rendkívüli forradalmárok vagyunk. Ami persze hülyeség volt, mert nem voltunk azok. Jó alapot sem adtunk a tervezetnek. Sok kacskaringó és vargabetű viszont előfordul benne, hogy ne kelljen világosan állást foglalni az ellenzék vagy kormány mellett – ahogy ezt a pozícióink és a törekvéseink diktálták. Úgy foglalnám össze, hogy valahogy fel akartuk hívni magunkra a figyelmet, de mégis illeszkedni akartunk a fő vonalba.

De az 1990-ig terjedő életművemnek így is három nagy telitalálata volt a sok melléfogás mellett: a felsőoktatási boom előre jelzése, (erre egyébként először Surányi Bálint hívta fel a figyelmet), a helyi elit megjelenése a politikában és a közös középiskola. Ezek olyan dolgok, amelyekre idejekorán ráéreztünk. Ha azt keressük, hogy én személy szerint miben járultam hozzá ehhez, akkor azt gondolom, hogy a területi kutatásaimmal. Ezen kívül alighanem a szervezetkutatásokat is én kezdeményeztem, ami mára a minőség biztosítás minden napi zsaragonja lett. Ezt már egy új generáció használja, akik természetesen nem olvasták az előző generáció írásait, akik mindezeket már leírták, hiszen ők vették át a nyugati szakirodalomból.

Educatio: Az akadémiai elnökségi bizottság más tagjai az idők során elsodródtak az oktatásügytől. Ezt mivel magyarázod? Ők eleve kevésbé voltak involválva, mint Te, vagy ennek az elnökségi bizottságnak a kudarca volt az, ami inkább más területre terelte őket?

K T: A kulcsfigurák bekerültek a politikacsinálásba. Gondolj pl. Szabolcsi Miklósra és környezetére, akár Rét Rózsára, aki aztán a kutatási irodát vezette és nagy energiával szerkesztett egy könyvsorozatot. Vagy Szépe György is, aki igaz, hogy egyetemi tanár lett, de ezen a réven lett az. Király Tiborra is lehet utalni, vagy Herman Józsefre. Azok, akik fél szívvel csinálták és csak úgy beleléptek, azért tehetették ezt meg, mert pozíciójuk volt, amelybe visszamehetek. Azok hagyták ott, akiknek volt pozíciójuk, amit már korábban megalapoztak. Azok, akik itt csináltak karriert, bekerültek az oktatásügybe.

Az interjúkat Nagy Péter Tibor készítette